

Lovforslag, der ved privat Initiativ have foreligget om denne Sag, eller mulig er det i Arbejderkommissionens Betænkning — nemlig at en Mand i hver Kommune skal beskikkes til at gjøre det og skal lønnes af Kommunen — vil være den mest praktiske Udvei. Jeg tror imidlertid ikke, at det vil være nødvendigt, jeg tror, at der vil være Interesse nok tilhæde i Kommunen til, at Kommunen selv vil sørge for at lette Indbetalinger for de af Kommunens Beboere, som det ogsaa er i Kommunens egen Interesse at se træde ind i Alderdomsforsørgeskassen. Det ærede Medlem gjorde gjentagne Gange opmærksom paa, at Levetiden for Arbejderne ikke var saa lang som for andre Samfundsklasser, og det ærede Medlem formente, at paa Grund deraf burde ogsaa Kjøbet af Livrenten være billigere end de Andres. Jeg skjønner dog ikke rettere, end at naar Kjøbet af Livrente sker efter Rentefoden 6 pCt. i Stedet for 4 pCt. med 5 pCt. Afdrag oven i Kjøbet til Driftsfonden, er der jo allerede gjort Meget i Retning af Hensyntagen til Arbejderne. Det er ikke mig bekendt, at der foreligger noget tilstrækkeligt statistisk Materiale, hvorefter der kunde udarbejdes særlige Tarifer for de forskjellige Samfundsklasser. De Tal, det ærede Medlem angav om Exempel, var, saa vidt jeg forstod ham, efter private Meddelelser fra en Læge her. Jeg bemærkede ikke, om ved Sammenligningen mellem Arbejdernes Levealder og den anden Levealder, der blev angivet, denne sidste, altsaa den almindelige Levealder, var for hele Befolkningen her i Landet, eller kun for Københavns Befolkning; thi dette Sidste maatte det jo nødvendigvis være, naar der skal være nogen Betydning i Sammenligningen. Det kan jo nemlig ikke gaa an at ville sammenligne alene københavnske Arbejderes Levetid med hele den øvrige Befolknings Levetid; skal der være nogen virkelig Betydning i Sammenligningen, maa det være en Sammenligning mellem københavnske Arbejderes Levetid og Københavnernes Levetid overhovedet. — Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgfreds (Joh. Hage), der havde Ordet først idag, traadte jo frem som en principiel Modstander af Lovforslaget. Jeg tror, at nu paa Forhandlingens 4de Dag vilde det maaske være mindre heldigt, om jeg fra min Side optog Kampen mod det principielle Standpunkt, som blev indtaget af det ærede Medlem. Dersom Sagen kommer videre, vil der vistnok blive rigere Leilighed, end jeg ønsker, for mig til at imødegaa den Slags Betragtninger, som det ærede Medlem kom frem med, og kommer Sagen ikke videre end her i dette

Thing, er det jo unyttigt. Jeg kjender meget godt det Standpunkt, det ærede Medlem staar paa, det er det Standpunkt, jeg for en væsentlig Del har taget Hensyn til ved Affattelsen af Lovforslaget, nemlig derved, at jeg har begrændset Lovforslaget i sin første Fremkomst til en bestødne Kvantitet. Det ærede Medlem fremkom imidlertid med nogle Bemærkninger eller rettere Hensstillinger om Ændringer i Lovforslaget, forsaavidt det skulde blive fremmet. Den første var den, at man dog helst maatte blive ved de gamle velbekjendte 60 Aar i Stedet for at sætte 55 Aar som den Alder, hvorfra Alderdomsforsørgelsen skulde indtræde. Dette er af de Bestemmelser, som der jo kan være forskjellige Meninger om. Jeg har allerede angivet, at jeg meget vel vidste, at man tidligere, naar man har behandlet dette Spørgsmaal, har anset 60 Aars Alderen for at være en passende Grændse, men efter det Indtryk, jeg havde af Forholdene i den arbejdende Befolkning, forekommer denne Grændse mig at være for høi, og jeg maa tilstaa, at de Dødsninger, som det ærede Medlem fra Odense (Salbe-Hansen) gav om Arbejdernes korte Livsvarighed, skulde egentlig ikke bringe mig til at opgive den Bestemmelse, at det vilde være mere passende at lade Alderdomsforsørgelsen indtræde med det 60de Aar end med det 55de Aar. Paa den anden Side er det jo imidlertid ganske klart, at den samme Alderdomsforsørgelse opnaas for billigere Pris, naar den først indtræder ved det 60de Aar end ved det 55de. Den anden Forandring, det ærede Medlem anbefalede, var, at der dog i det Mindste skulde nægtes Folk, som benytte andre Anstalter, Afgang til den billige Alderdomsforsørgelse. Ja, den Tanke er mig slet ikke ny eller fremmed, men jeg vil dog spørge, om dette dog egentlig vil være praktisk. Hvad kan det nytte at udstede et Forbud, som ikke kan overholdes? Man kunde vel antage, og endda er jeg ikke ganske vis paa det i alle Tilfælde, at i de fleste Tilfælde vilde man kunne passe paa, at ikke de samme Individuer paa en Gang vare Medlemmer af den billige Statsalderdomsforsørgelsesanstalt og af Livrenteanstalten fra 1871, men vi have jo en Mangfoldighed af fremmede Selstaber. Hvor i al Verden skulde man kunne kontrollere, at ikke vedkommende Medlem af den billige Alderdomsforsørgelsesanstalt ogsaa benyttede fremmede Anstalter? Den tredje Forandring, det ærede Medlem anbefalede, var, at man dog ikke skulde stille disse 2 Millioner hen til Oppløsning, man skulde nøies med at fortære Renten. Ja, det er ganske vist; men ja vælger Forsøget jo kun langt kortere, det er klart, naar man